

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

LOUIS EN KAMER DRIE

Een spannend blijspel in zes bedrijven

door

1880

Maike Ooms

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3298

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *LOUIS EN KAMER DRIE* op te voeren moet de naam van auteur *MAIKE OOMS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/004
ISBN 978-90-385-13706

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Maïke Ooms
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(2 à 6 dames – 2 à 6 heren)

LOUIS : een oudere man en vriend van Jef. Louis heeft een zware (heup)operatie ondergaan en is herstellende. (Hij mankt nog wat en loopt meestal met een stok. Louis is een lieve, zorgzame man, een beetje dom naïef. Kan temperamentvol zijn.)

JEF : een oudere man en vriend van Louis. Jef heeft een prothese in zijn knie en loopt soms nog wat moeilijk. (Jef is een knorpot en een moeilijk mens. Hij is tegelijk een zelfzeker persoon die lijkt te weten wat hij wil.)

ANNIE : de tante van Mariette. Is duidelijk een kwink kwijt. (Of toch niet?)

ROSALIE : een struise, gezette vrouw. Zij loopt moeizaam en gebruikt een looprek. (Dit personage kan ook door een in vrouw verklede man gespeeld worden.)

MIA : verpleegster. (Een lieve, zachtaardige vrouw die ook best streng kan zijn en die uiteindelijk toch heel wat temperament blijkt te hebben.)

MARIETTE : poetsvrouw. (Lijkt dom, maar is soms toch slimmer dan je denkt. Is niet op haar mondje gevallen.)

DIRECTEUR : David, directeur van het rusthuis: Vlot personage. Heeft een duidelijk Nederlands of Limburgs accent. (Kan ook een directrice zijn. Dan enkele aanpassingen maken in de tekst.)

INSPECTEUR : Inspecteur van politie en blijkbaar niet van de slimste. (Een gezette persoon die alleen aan eten denkt. Nog dommer dan het achtereind van een varken. Angsthaas.) (Kan ook een vrouw zijn. Dan enkele aanpassingen maken in de tekst.)

De personages van directeur en inspecteur kunnen, mits enkele kleine aanpassingen, ook ingevuld worden door vrouwelijke spelers.

Het personage van Jef kan desnoods ook door een vrouw gespeeld worden mits enkele aanpassingen.

Mia, de verpleegster, en Annie kunnen, mits enkele aanpassingen ook door mannen gespeeld worden.

DECOR

Het stuk speelt zich af in de ontspanningsruimte van een revalidatiecentrum.

Het meubilair bestaat uit enkele tafeltjes (minimum 2) en stoelen, en een zetel, een kastje....

Op enkele tafeltjes staan vaasjes met rozen. Op het kastje of een tafel, staat een lege vaas. Op het kastje of een tafel staat een vaas met bloemen. Ergens staat een bloempot met een bloeiende plant.

KORTE INHOUD

Louis en Rosalie verblijven al enige tijd in een revalidatiecentrum. Louis kreeg een heupprothese en Rosalie heeft operaties ondergaan aan beide heupen. Louis weet van verliefdheid niet meer waar hij het heeft en als hij dan ook nog een poging doet om te stoppen met roken, wordt hij zo zenuwachtig, dat hij helemaal zijn kluts kwijt raakt. Hij raakt er hoe langer hoe meer van overtuigd dat iemand probeert zijn Rosalie te vermoorden. Is het slechts een waandenkbeeld of toch niet?

In het centrum verblijft ook een zekere Jef die herstellende is van een prothese in zijn knie. Jef en Louis zijn beste vrienden geworden.

In deze netelige kwestie besluit Louis de hulp in te roepen van zijn beste vriend, Jef, die in zijn jonge jaren als forensisch arts heeft gewerkt. Samen met Mariette, de poetsvrouw en Mia de hoofdverpleegster, gaan ze het zaakje onder de loep nemen. Maar of dat wel zo verstandig is...?

En wat vinden de directeur en de inspecteur daar allemaal van? En hoe zit dat nu eigenlijk met tante Annie en die chocolade?

U komt er alles over te weten in: Louis en kamer drie.

Dit stuk schreef ik heel speciaal voor Magda Peeters als dank voor de fantastische inspiratie die ze me gaf, voor haar bruisend enthousiasme, voor haar gevoel voor humor en zeker ook voor haar aanmoedigen die me steeds weer op weg hielpen. Magda, een heel oprecht en welgemeend 'dank je wel'.

Dank aan apothekersassistente Jie Smits, die me telkens weer aanmoedigde met de vraag: "Is je toneelstuk al af?" Oprechte dank aan Jie en haar collega's voor al hun onderzoekwerk over vergif en kruiden.

Met dank aan Maria, Mai, Magda, Rita, Jessy voor het nalezen, de verbeteringen en de suggesties.

EERSTE BEDRIJF

(Annie zit in de zetel met een puzzelboekje. Louis komt op, hij loopt een beetje moeilijk, mankt wat. Hij heeft een grote tas thee in zijn hand. Hij doet het theezakje telkens weer in en uit de thee terwijl hij telt. Aan zijn arm hangt een wandelstok. Louis gebruikt die stok vaak als hulp bij het gaan.)

LOUIS : 97 - 98 - 99 - 100. *(kijkt in de thee.)* Zo, dat zal wel voldoende zijn. *(zet de tas thee op een tafel.)* Goedemorgen Annie.

ANNIE : Heb jij chocolade voor mij?

LOUIS : Nee Annie, het spijt me. *(kijkt naar buiten.)* Amai, wat een hondenweer. De regen valt verdorie met bakken uit de lucht. Dat is dikke pech, nu kan ik niet naar buiten. Tja, dan zal ik het hier binnen moeten doen, daar zal niets anders opzitten. *(gaat naar Annie en wuift enkele keren met zijn hand heen en weer voor haar ogen.)* Annie? Annieke? *(Annie reageert niet. Draait zich om zodat hij met zijn rug naar Annie staat.)* Die zit volgens mij in Jacamaca.

ANNIE : Pintjes te pakken.

LOUIS : *(Draait zich snel terug om naar Annie.)* Heb jij iets gezegd? Annie? *(Annie reageert niet.)* Tiens, ik dacht nochtans dat ik iets hoorde. 't Zal mijn verbeelding geweest zijn. *(gaat naar een koperen kan op de kast. Hij kijkt spiedend om zich heen om te zien of niemand hem ziet en haalt er dan een sigaret zonder filter uit. Hij haalt ze onder zijn neus door en snuift diep de geur op.)* Zalig! Die zal smaken.

ANNIE : En van wie mag dat?

LOUIS : *(Schrikt en draait zich bliksemsnel om.)* Wie zei dat? Annie? Annie, heb jij iets gezegd? *(Annie reageert niet. Met zijn hand op zijn hart, schichtig van links naar rechts kijkend.)* Verdorie zeg, nu begin ik al stemmen te horen. Zou... zou dat de stem van mijn geweten zijn? *(kijkt nogmaals om zich heen, haalt zijn schouders op en neemt een aansteker uit zijn zak. Stoer.)* Ik zal 't snel genoeg weten. Als het de stem van mijn geweten is, zal ik het zo wel horen. *(Steekt de sigaret aan en trekt ervan. Op dat moment komt de verpleegster binnen.)*

MIA : *(Op. Luid.)* Louis?!

LOUIS : *(Schrikt hevig en trekt grote ogen. Hoestend en proestend.)* Amai, ik wist niet dat mijn geweten zo hard kon roepen.

MIA : *(Streng.)* Jouw geweten? Ben je dan iets aan het doen dat niet mag? *(Louis kijkt om en ziet Mia. Hij draait zich snel terug om terwijl hij de sigaret uit het zicht van Mia houdt en met zijn hand wappert om de rook te doen verdwijnen.)* Je bent toch weer niet aan het roken, Louis?

LOUIS : Maar bijlange niet. *(Ziet de tas thee staan op tafel en gooit er haastig zijn sigaret in. Hij wappert met zijn handen de rook weg.)*

MIA : Je weet wat de dokter gezegd heeft hé, Louis.

LOUIS : Ja, ja, dat weet ik. En je moet me echt niet elk moment van de dag komen bespieden, Mia.

MIA : Ik kom je helemaal niet bespieden. Ik kom alleen maar zien of mijn thee al klaar is.

LOUIS : *(Verschrikt.)* Thee? *(gaat haastig met zijn rug voor de tas thee staan waarin hij de sigaret heeft gegooid.)* Heu... Welke thee? Ik weet van geen thee.

MIA : *(Komt dichterbij.)* Ik dacht dat jij mijn tas thee mee naar hier zou nemen.

LOUIS : Dan zal je verkeerd gedacht hebben. Hier is in de verste verte geen tas thee te zien.

MIA : *(Kijkt achter Louis en wijst.)* En wat is dat daar dan?

LOUIS : *(Draait zich om. Quasi verbaasd.)* Och, hier zie, een tas thee. Da's straf.

MIA : Zou het kunnen dat dat mijn tas thee is?

LOUIS : Hoe kan ik dat nu weten? Er staat nergens een naam op.

MIA : Louis, heb jij nu echt niets beters te doen dan hardwerkende verpleegsters te plagen? *(Neemt de thee terwijl ze Louis aankijkt.)*

LOUIS : *(Spottend.)* Ja, thee drinken, dat is hard werken!

MIA : Als je eerst heksentoeren moet uithalen om eraan te geraken, dan wel ja. Ik geloof dat ik die thee voor alle veiligheid eerst maar eens zal opdrinken. *(wil de tas thee naar haar mond brengen. Mia kijkt niet naar de thee.)*

LOUIS : *(Die de tabak ziet drijven roept snel.)* Nee, Mia, niet drinken!

MIA : *(Laat de tas haastig zakken. Blijft Louis aankijken.)* Waarom niet? Heb je er soms peper in gedaan?

LOUIS : *(Verontwaardigd.)* Maar Mia, zoiets zou ik nooit doen.

MIA : En als ik dat niet geloof, dan maak je me wel iets anders wijs zeker?

LOUIS : Mia, ik zweer je op mijn eerste communiezieltje dat ik geen peper in die thee gedaan heb.

MIA : Als dat waar is, vertel me dan eens waarom ik die thee niet mag opdrinken.

LOUIS : (*Wijst naar de thee.*) Omdat er ... euh, omdat er iets in drijft. Kijk maar.

MIA : Hei, bah, wat is dat?!

LOUIS : (*Schuldbewust.*) Heu, iets dat er niet goed uitziet.

MIA : (*Roept.*) Louis, 't is niet waar hé.

LOUIS : (*Verdedigend.*) Ja, maar héla, zeg....

MIA : (*Boos.*) Dat komt ervan als je dat zakje honderd keer in en uit die tas doet. Nu is het gescheurd.

LOUIS : Gescheurd?

MIA : Ja, zie jij die thee dan niet drijven?!

LOUIS : Thee drijven?

MIA : Ja, natuurlijk. Wat zou het anders zijn?

LOUIS : (*Met een grote glimlach.*) Och ja, nu je het zegt, dat is rats drijvende thee. (*Trekt zijn neus op en lacht verontschuldigend.*) Vies hé?!

MIA : Heel vies. En doe maar niet of je van niets weet. Ik zal die thee eerst maar eens gaan zeven.

LOUIS : (*Neemt haastig de tas thee over.*) Laat maar Mia, ik zal deze thee wel wegdoen en een nieuw, vers bakje thee voor jou maken.

MIA : Dat is lief, maar sop dat zakje thee dan weer geen honderd keer in dat water.

LOUIS : 99 keer dan?

MIA : (*Rolt met haar ogen.*) Louis, ik word nog eens gek van jou.

LOUIS : (*Blij verrast.*) Serieus?! De meisjes vroeger op school waren ook allemaal gek van mij.

MIA : Louis, je bent on-ver-beterlijk. Trouwens, hoe is het vandaag met je heup?

LOUIS : Och, met dat nat weer heb ik er wel wat meer last van dan anders.

MIA : Maar 't is toch al fel beter tegen in het begin hé. Nog even en je kan weer terug naar huis.

LOUIS : (*Snel.*) Ja, maar, zo goed is mijn heup nu ook weer niet hoor.

MIA : Louis toch, je moet wel heel verliefd zijn als je zo graag nog wat langer hier blijft.

LOUIS : Hoe weet jij dat ik verliefd ben?

MIA : Omdat je voortdurend met je hoofd in de wolken loopt.

LOUIS : (*Met een zalige glimlach.*) Ja, dat is waar.

MIA : Ik ga nu eerst mijn ronde maken. Ga jij mijn kopje thee niet vergeten?

LOUIS : Maar natuurlijk niet. Zeg Mia, ga je ook langs bij Rosalieke?

MIA : Natuurlijk.

LOUIS : (*Wat verlegen.*) Als ze wakker is, wil je, heu, haar dan, zo heu van mij, zo misschien, zo heu, de groetjes doen?

MIA : (*Lachend.*) Dat zal ik zeker doen. Daar zal ze heel blij mee zijn.

LOUIS : (*Licht wat verlegen.*) Merci hé, Mia.

MIA : Dat is graag gedaan hoor. (*Ongerust.*) Ach ja, da's waar ook, jij hebt toch toevallig geen klein, groen, kartonnen doosje gevonden met een wit etiket er op?

LOUIS : Wat voor soort groen? Mosgroen, gifgroen, grasgroen, fluogroen?

MIA : Heu... gewoon grasgroen.

LOUIS : Grasgroen, nee, nee, dat heb ik niet gezien. Dat ander soort groen trouwens ook niet hoor.

MIA : (*Teleurgesteld.*) Oh.

LOUIS : Maar waarom vraag je het straks niet even aan Mariette de poetsvrouw. Als er iemand is die hier iets weet liggen, is zij het wel.

MIA : Ja, dat is waar. Dat zal ik zeker doen. Maar mocht je toch het doosje vinden, breng het dan direct naar mij wil je?

LOUIS : Tuurlijk Mia. Allee, als ik het niet vergeet hé..

MIA : (*Schudt haar hoofd tegen Louis. Tegen Annie.*) Zit je goed Annie? Heb je nog iets nodig?

ANNIE : Heb jij chocolade voor mij?

MIA : Spijtig Annie, maar dat heb ik niet. (*Tegen Louis.*) Louis, jij zorgt voor mijn tas thee hé?!

LOUIS : Komt in orde.

MIA : (*Glimlachend.*) Ik hoop het. (*af.*)

LOUIS : (*Wrijft met zijn hand over zijn voorhoofd.*) Tjonge, dat was op het nippertje. Ik zal eerst maar voor een vers kopje thee zorgen. (*Gaat naar de deur, maar komt dan terug.*) Of nee, ik ga eerst even een trekje doen, want ik ben veel te zenuwachtig. (*zet de tas thee neer en gaat naar Annie. Hij wuift enkele keren*

voor haar gezicht, maar Annie beweegt niet.) Goed zo, die zit duidelijk op een andere planeet. *(Gaat naar een schilderijtje. Maar nog voor hij de sigaret kan pakken, komt Jef binnen.)*

JEF : *(Op. Vrolijk, luchtig.)* Goedemorgen. Is de post al geweest?

LOUIS : *(Gepikeerd.)* Zeg héla, is me dat verschieten. En hoe kan ik nu weten of de post al geweest is?

JEF : Ook goedemorgen Louis. Zeg, je was toch weer niet stiekem aan het roken?

LOUIS : *(Nors.)* Bijlange niet.

JEF : Dan is 't goed. Je weet dat we het moeten melden als we je zien roken.

LOUIS : *(Nors.)* Ja, ja. En klikspaan spelen dat doe jij wel heel graag.

JEF : Maar bijlange niet. Ik doe dat alleen omdat ik jouw beste vriend ben.

LOUIS : *(Nors.)* Ja, ja, dat zal wel.

JEF : Goedemorgen Annie.

ANNIE : Heb jij chocolade voor mij?

JEF : Annie, je plaat blijft weer hangen. Je zegt verdorie al dagen hetzelfde. *(Tegen Louis.)* Hoe is 't met de heup?

LOUIS : Och jongen, zwijg stil. Dat is nog altijd een even groot gesukkel. Ik denk dat ze daar een verkeerde maat ingestoken hebben of zoiets. En vandaag is dat allemaal extra pijnlijk door dat nat weer natuurlijk. En hoe is 't met de knie?

JEF : Och, dat gaat wel. Als die stomme chirurg die knieschijf niet vergeten te steken had, dan was ik ondertussen al lang genezen.

LOUIS : Hoe? Ik dacht dat jij zei dat de chirurg die knieschijf binnenstebuiten gezet had?!

JEF : Dat ook ja. Hij was ze eerst vergeten en toen hij dat eindelijk had ingezien, heeft hij ze er ondersteboven ingezet.

LOUIS : Hoe? En daarnet zei je 'binnenstebuiten'.

JEF : *(Gepikeerd.)* Ondersteboven – binnenstebuiten. Dat is allemaal hetzelfde.

LOUIS : *(Gebaart terwijl hij spreekt.)* Nee, dat is niet waar hé Jef, binnenstebuiten dat is als de binnenste kant van buiten zit en de buitenste kant van binnen en ondersteboven dat is als de bovenste kant vanonder zit en de onderste kant van boven.

JEF : Zo ongeveer als bij jou dus.

LOUIS : *(Kwaad.)* En wat wil je daar mee zeggen?

JEF : Och, niets manneke, niets. (*Wrijft over zijn knie.*) Door dat nat weer is mijn knie weer extra stram en stijf en dan ben ik niet zo goed geluimd. Je moet daar niets achter zoeken. Zeg, moet jij seffens turnoefeningen gaan doen?

LOUIS : Nee, straks pas.

JEF : Ik moet ook pas straks gaan. Zullen we dan nu een kaartje leggen?

LOUIS : Alleen als je weer niet vals speelt. (*Jef en Louis gaan ondertussen zitten.*)

JEF : Dat moet jij net zeggen!

LOUIS : Héla, jij gaat weer niet beginnen hé. Deel liever de kaarten. (*Jef deelt de kaarten. Louis zit ondertussen dromerig voor zich uit te staren.*)

JEF : (*Ongeduldig.*) Louis, je kaarten.

LOUIS : (*Is duidelijk met zijn gedachten ergens anders.*) Hu?

JEF : (*Ongeduldig.*) Je moet je kaarten nog steken. (*Louis neemt zijn kaarten op en Jef gooit een kaart op tafel. Louis is nog steeds met zijn gedachten ver weg. Ongeduldig.*) Louis, jouw beurt.

LOUIS : Hu? (*Gooit gedachteloos een kaart op tafel.*) Harten heer.

JEF : (*Gepikeerd.*) Dat is harten heer niet, dat is schoppen vier.

LOUIS : Oh, sorry. (*Neemt de kaart terug en gooit een andere.*) Harten dame.

JEF : (*Gepikeerd.*) Dat is harten dame niet, dat is klaveren tien.

LOUIS : (*Zucht. Neemt de kaart terug en gooit een andere.*) Harten boer.

JEF : (*Ongeduldig.*) Harten boer, harten boer. Als dat harten boer is, dan ben ik schoppenzot!

LOUIS : Wat zeg je?

JEF : Dat dat harten boer niet is, dat is klaveren aas.

LOUIS : Oh sorry. Ik zat er even naast.

JEF : (*Gooit zijn kaarten op tafel. Kwaad.*) Er even naast? Louis, jij zit er al de ganse week naast. Wat zeg ik? Jij zit er al twee weken naast, als 't er al geen drie zijn. Misschien zelfs wel vier.

LOUIS : (*Zucht.*) Ik weet het Jef, ik weet het.

JEF : Komt dat omdat je niet meer mag roken?

LOUIS : Pff. Ik weet niet. Nee, toch niet. 't Is alleen dat ik de laatste tijd geen hap meer door mijn keel krijg, mijn maag doet zo raar. En mijn hoofd, jong, mijn hoofd, dat is zo ijl als dat van een bergbeklimmer op de Mount Everest. En mijn hart, jong, mijn hart. Ik heb met momenten zo'n hartkloppingen dat ik bang ben dat

het er uit gaat springen.

JEF : Ben je ziek dan?

LOUIS : (*Zuchtend.*) Nee, Jef, nee, ik ben niet ziek.

JEF : Ik weet het niet Louis, maar je eet inderdaad al twee weken bijna niets. Je zit constant met je gedachten ergens anders en als we kaarten denk je dat je alleen maar harten in je handen hebt. Als ik niet beter wist, zou ik nog denken dat je verliefd bent.

LOUIS : (*Met een zalige glimlach.*) Dat is ook zo Jef, dat is ook zo. Je slaat de nagel op de kop.

JEF : (*Verbaasd.*) Louis, meen je dat nu? (*Louis knikt.*) Ben je werkelijk verliefd? Echt?

LOUIS : Tot over m'n oren.

JEF : Zozo. En wie doet jouw hartje sneller kloppen?

LOUIS : Ha, Gerda van de fysiotherapie.

JEF : (*Stomverbaasd.*) Ben jij verliefd op Gerda?

LOUIS : Nee, dat niet. Maar met al die turnoefeningen doet ze wel mijn hart sneller kloppen.

JEF : Zeg, flauwe plezante. Ik wil weten op wie je verliefd bent.

LOUIS : Zeg dat dan meteen hé.

JEF : (*Ongeduldig smekend.*) Louis, toe, ik ontplof nog van nieuwsgierigheid. (*Louis gaat recht staan en gaat een eindje van de tafel vandaan.*) Wat doet jij nu?

LOUIS : Een beetje uit de weg gaan staan voor het geval dat je ontploft. Ik heb verdorie pas propere kleren aan.

JEF : (*Dreigend.*) Louis, je bent mij gek aan het maken.

LOUIS : (*Droog.*) Iets dat je al bent, kun je niet meer worden.

JEF : (*Heel kwaad.*) Pas dan maar op dat ik niet terug normaal wordt.

LOUIS : (*Zuchtend.*) Dat zou pas een ramp zijn.

JEF : Allee toe Louis, vertel het me nu. Is het Iris?

LOUIS : (*Gaat terug zitten.*) Welke Iris?

JEF : (*Kijkt Louis samenzweerderig aan en maakt een gebaar van een grote boezem.*) Awel, die nachtverpleegster met die goed gevulde voorgevel.

LOUIS : Maar nee. Ik ben niet verliefd op één van de verpleegsters.

JEF : Zeg, je gaat me toch niet vertellen dat je verliefd bent op Mariette.

LOUIS : Op de kuisvrouw? Ja, saluut. Ik mag dan wel smoorverliefd zijn, zot ben ik

nog niet hoor.

JEF : Tuttut, met verliefde mensen kan je dat nooit weten. En trouwens, als je niet verliefd bent op Mariette, op wie dan wel?

LOUIS : (*Staat recht.*) Ha, ik ben smoorverliefd op Rosalie.

JEF : (*Stomverbaasd.*) Rosalie? Welke Rosalie?

LOUIS : Rosalie van kamer drie.

JEF : Die oude sok? Die is zeker vijftig jaar oud, als 't niet ouder is.

LOUIS : En dan? Ik ben er zevenenzestig. In mijn ogen is Rosalie nog een jong ding.

JEF : (*Sarcastisch.*) Ja, dat zal dan wel.

LOUIS : (*Dromerig.*) Elke morgen maakt mijn hart een sprongetje als ze de eetzaal binnen huppelt.

JEF : Binnen huppelt? Binnen mankt wil je zeggen!

LOUIS : En als haar voetjes haar binnendragen...

JEF : Voetjes? Louis, dat mens heeft minstens maat vijftig. Dat zijn geen voetjes meer, dat zijn overzetboten!

LOUIS : (*Gaat onverstoord verder. Strekt zijn ene arm opzij uit en houdt zijn andere hand voor zijn borst. Dan gaat hij op zijn tenen enkele stappen vooruit, zoals een danser.*) ...en als ze dan met de zwevende passen van een danseres naar de tafel gaat...

JEF : Danseres? Louis, dat mens waggelt nog erger dan een groep ganzen tijdens de paartijd!

LOUIS : (*Dromerig.*) Dan ben ik jaloers op de stoel die haar ranke figuurtje mag dragen. (*Beschrijft hierbij met zijn handen de omtrek van een zandloper.*)

JEF : Ranke figuurtje? Louis, dat mens weegt meer dan een nijlpaard. Als jij die stoel was waarop ze ging zitten, dan zou je nog platter zijn dan een geplette vijg!

LOUIS : En dan die huid, zo zacht als een perzik.

JEF : Op voorwaarde dat ze zich juist geschoren heeft. Ze heeft begot nog meer baard dan ik en haar snor is nog groter dan die van een walrus. (*Grinnikend.*) Ze kon misschien beter lid worden van de dierenbescherming.

LOUIS : Oh, ja, ze houdt ontzettend veel van dieren. Dat kan je zien aan haar ogen. (*Dromerig.*) Die ogen Jef, die ogen...

JEF : Waar het water met bakken uitloopt.

LOUIS : Inderdaad Jef, ze is zo gevoelig dat ze bij het minste het geringste tot tranen

toe geroerd wordt en elke keer voel ik dan mijn hart zwellen. (*Hierbij brengt Louis zijn beide vuisten naar zijn hart.*)

JEF : Pas dan maar op dat het niet uit elkaar spat. Zo te horen heb je het ferm zitten. En kijk maar goed uit, want zo'n verliefdheid, dat zou nog wel eens knap lastig kunnen worden. (*Met de nadruk op het woordje knap.*)

LOUIS : (*Dromerig.*) Knap. Ja, ze is knap, ongelooflijk knap. (*Verbaasd tegen Jef.*) Ik wist niet dat jij haar ook zo knap vond.

JEF : Ik? Knap? Louis, jongen, je hebt het, geloof ik, zwaar te pakken. Volgens mij sta jij niet meer met je twee benen op de grond.

LOUIS : (*Kijkt dromerig naar boven, zijn ene hand op zijn hart, zijn andere zijwaarts geheven, als een poëet die een stukje poëzie voordraagt.*) Nee, Jef, nee, dat is waar. 't Lijkt wel of ik op een klein, zacht, wit wolkje zweef.

JEF : Pas dan maar op, want als jouw honneponneke bij op dat klein, wit wolkje komt zitten, dan liggen jullie alle twee, binnen de drie tellen, met jullie klikken en jullie klakken op de grond.

LOUIS : Och, dat is niet erg Jef.

JEF : Nee, als jij op dat moment van boven licht niet. Je moet dan alleen maar zien dat je niet zeeziek wordt, want eer dat die uit gedeind is... (*maakt hierbij met platte handen bewegingen van boven naar beneden.*) ... zijn we ook weeral een kwartier verder.

LOUIS : Jef, nu overdrijf je toch.

JEF : Allee, tien minuten dan. (*Rosalie op. Ze mankt aan beide zijden waardoor ze van links naar rechts waggelt. Zij maakt eventueel gebruik van een looprek.*)

LOUIS : Jef, daar is ze. Wat heb ik je gezegd? Een nimf is er niks tegen.

JEF : (*Droog.*) Dat mag je wel zeggen, ja. Twintig nimfen samen, zijn er nog 'niks' tegen.

ROSALIE : (*Tegen Annie.*) Ha, dag Annie. Hoe is 't?

ANNIE : Heb jij chocolade voor mij?

ROSALIE : Ik denk dat er nog een stuk in mijn kast ligt, ja. Ik zal het je straks brengen.

JEF : Als ze het daartegen zelf niet binnengespeeld heeft.

LOUIS : (*Kwaad tegen Jef*) Zo is Rosalie niet. Als die iets belooft, dan doet ze dat ook.

ROSALIE : Dag Jef.

JEF : Dag Rosalie.

ROSALIE : (*Heel lief.*) Dag Louis. Mia heeft me jouw groetjes overgebracht.

LOUIS : (*Springt recht en ondersteunt Rosalie. Heel lief.*) Ha, dat is goed. Hoe is 't met de rug, Rosalieke? (*Jef doet Rosalie en Louis overdreven na.*)

ROSALIE : Het gaat wel Louis. Alleen een beetje meer last in mijn heupen. Ik denk dat dat komt door dat nat weer.

JEF : (*Sarcastisch.*) Denk je?

LOUIS : Kom je mee een kaartje leggen?

ROSALIE : Nee, ik kom alleen even zeggen dat ik het spijtig vind dat ons wandelingetje naar het prieeltje in de rozentuin niet door kan gaan.

LOUIS : (*Ondersteunt Rosalie. Ongerust.*) Voel je je niet goed dan? Moet je weer overgeven?

ROSALIE : O, ik voel mij vandaag wel wat beter, dat is het niet.

LOUIS : Wat is er dan? Zie je me niet graag meer?

ROSALIE : Maar natuurlijk wel. Ik zie jou heel graag.

LOUIS : Waarom wandelen we dan niet naar het prieeltje?

ROSALIE : Louis, je bent on-ver-beterlijk. Omdat de regen met bakken uit de lucht valt natuurlijk. Of had je dat nog niet gezien?

JEF : (*Liefjes.*) Dat kan Louis van op zijn klein, wit wolkje niet zien hé Rosalieke.

LOUIS : (*Kijkt kwaad naar Jef. Dan lief tegen Rosalie.*) Natuurlijk had ik dat gezien, schatje, maar ik was het alweer vergeten. Dat komt omdat ik met mijn gedachten bij jou ben.

ROSALIE : O, Louiske, dat is lief dat je dat zegt.

LOUIS : Zullen we dan samen hier wat in de zetel gaan zitten?

ROSALIE : Dat zou ik heel graag doen, maar ik sta toch een beetje slap op mijn benen, omdat ik bijna vijftien kilo afgevallen ben.

JEF : (*Sarcastisch.*) Is 't werkelijk? Dat zou je, zo te zien, toch ook niet zeggen.

LOUIS : Ik hoop maar dat je niet te veel zult afvallen mijn klein, lief zoeteke, want ik zie niets liever dan een mollige vrouw. Zo van die geraamtes, dat zie ik niet graag. Ik denk altijd dat die elk moment kunnen beginnen rammelen.

JEF : (*Droog.*) Zoals jouw hersens.

LOUIS : (*Gaat onverstoorbaar verder.*) Nee, geef mij dan maar een mollige vrouw, zo lekker zacht, zo eentje (*Doet alsof hij met zijn handen een mollige vrouw vastpakt.*) waar je een 'pak' aan hebt. (*Dan wat verlegen.*) Zo eentje als mijn

Rosalieke.

ROSALIE : Je bent een engel, mijn lieve Louiske. Ik denk toch dat ik nu maar beter weer naar bed ga.

JEF : Ja, doet dat. En des te rapper des te beter.

LOUIS : (*Hulpvaardig, bezorgd.*) Zal ik je even in bed stoppen?

ROSALIE : (*Lachend.*) Louis, deugniet.

JEF : Zeg héla, we waren aan het kaarten.

LOUIS : (*Nors.*) Zeg, dat kan toch wel even wachten zeker?

JEF : Eventjes wel, maar geen drie uren.

LOUIS : (*Kwaad.*) Wat wil je daar mee zeggen?

JEF : Awel, tegen de tijd dat die takelwagen hier is om Rosalie in haar bed te heffen, is de dag weeral bijna om.

LOUIS : (*Heel kwaad. Dreigt met zijn wijsvinger.*) Jef, nu ga je te ver. Ik laat Rosalieke niet beledigen. Door niemand niet!

ROSALIE : Rustig maar Louis. Jef bedoelt dat immers zo niet. Doen jullie nu maar gerust verder met kaarten.

LOUIS : (*Bezorgd.*) Ben je echt wel zeker Rosalieke?

ROSALIE : Heel zeker Louiske.

LOUIS : (*Kust Rosalie op haar hand.*) Jij bent toch een pracht van een engeltje. Zo eentje als jij, zo goed, zo zuiver van hart, is er zelfs in héél de hemel niet te vinden.

JEF : Gelukkig maar, de fundamenten zouden het nog begeven. Stel je voor dat je zo'n zwaargewicht engel op je hoofd krijgt. Je zou er verdorie niet goed van zijn.

LOUIS : (*Heel kwaad. Gaat in karate-vechthouding staan.*) Jef, ik waarschuw je. Ik heb een zwarte band.

JEF : Pfff. Ik wel vier... op mijn auto.

LOUIS : Oh, jij... jij... nagel aan mijn doodskest.

ROSALIE : (*Sussend.*) Rustig maar Louis. Jef plaagt alleen maar en des te harder iemand je plaagt, des te liever die persoon je ziet.

LOUIS : (*Ongelovig.*) Ha ja?

ROSALIE : Ken je dat spreekwoord dan niet: 'plagen is om liefde vragen.'

LOUIS : Dat hij dan maar ergens anders om liefde gaat vragen. Daar word je verdorie gek van.

ROSALIE : Ga nu maar gauw kaarten. Dan ga ik wat rusten. Ik zie je straks nog wel.

(Af. Louis kijkt Rosalie dromerig na. Hij gaat naar een tafel. Op de tafel staan 5 rozen in een vaas. Louis pakt gedachteloos, nog steeds kijkend in de richting waarin Rosalie verdween, de rozen één voor één als kaarten in zijn hand. Dan gaat hij bij Annie op schoot zitten terwijl hij gelukzalig zucht.)

JEF : Louis, wat doet je nu weer?

LOUIS : *(Op een gelukzalig toontje. Nog steeds dromerig kijkend in de richting waarin Rosalie verdween.)* Awel, mijn kaarten steken hé Jef.

JEF : *(Staat bruusk recht en doet kwaad de kaarten bij elkaar. Slechtgeluimd.)* Ik geloof dat we beter kunnen stoppen met kaarten.

LOUIS : *(Onnozel.)* Waarom?

JEF : Omdat je in plaats van kaarten goed te steken met een handvol rozen op Annie haar schoot gaat zitten, idioot.

ANNIE : *(Slaat haar armen om Louis.)* Heb jij chocolade voor mij?

LOUIS : *(Wurmt zich verschrikt los en springt recht, kijkt naar Annie en vervolgens verbaasd naar de rozen in zijn hand. Hij steekt de rozen terug in de vaas.)* Ja maar zeg, als we dan toch stoppen met kaarten, waarom kon ik Rosalie dan niet naar bed brengen.

JEF : Omdat jullie nog niet getrouwd zijn hé manneke.

LOUIS : Zeg, zeveraar.

JEF : Luister Louis, ik geloof dat jij beter wat rustig verder kunt zweven op jouw klein, zacht, wit wolkje. Laat het me maar weten als je terug op aarde bent. Ik ga eerst eens zien of de post nog niet geweest is. *(Af.)*

LOUIS : *(Tegen Annie.)* Dat is weer typisch iets voor de Jef. Een brave mens hoor, maar soms kan hij toch zo'n loeten hebben. En dat is toch niet goed voor mijn zenuwen hoor. Ik moet eerst eens een trekje doen. *(Gaat terug naar een schilderijtje en haalt er een sigaret achter vandaan.)* Zo, mijn klein, lief sigaretje. Nu zal ik jou eens lekker oproken. Dat zal deugd doen hé? *(Doet de aansteker aan en dan weer uit.)* Ha, maar wacht eens, ze gaan mij niet meer liggen hebben. Deze keer ga ik met mijn gezicht naar de deur staan. *(Draait zich om en staat nu met zijn rug naar het publiek. Mariette op met een handdoek over haar schouder en een stoffer of plumeau. Ze komt binnen op het moment dat Louis bezig is de sigaret aan te steken. Let er voor alle veiligheid*

op dat de sigaret niet echt brandt. Louis schrikt en steekt haastig de sigaret in zijn zak.)

MARIETTE : Goedemorgen tante Annie.

ANNIE : Heb jij chocolade voor mij?

MARIETTE : Gossie tante Annie, kan jij nu echt eens geen ander zinnetje bedenken?
(Annie reageert niet.) Ha, Louis. Goedemorgen.

LOUIS : Ben je hier nu alweer? Mijn dag is nog niet slecht genoeg.

MARIETTE : Amai, Louis, wat een begroeting. Ik dacht nog wel dat je me zo graag zag komen.

LOUIS : Als ik eerlijk mag zijn, zie ik je liever gaan.

MARIETTE : Gelukkig dat niet iedereen er zo over denkt. *(Annie staat op en gaat af.)*

LOUIS : Wie zegt dat? Zelfs jouw tante Annie gaat lopen als jij hier bent. Kijk maar.
(Wijst naar Annie die weggaat.)

MARIETTE : Daar trap ik niet in hoor. Tante Annie maakt om deze tijd altijd een wandelingetje door de gang. *(Begint hier en daar wat op te ruimen zoals een krant opvouwen, een bloempotje goed zetten, een tafelkleedje uitkloppen en goed leggen en ze begint ook wat af te stoffen...)*

LOUIS : Ja, ja, 't is al goed. Maak liever dat je hier gedaan hebt met kuisen, zodat een mens tenminste een beetje rust heeft.

MARIETTE : Oei, oei, met het verkeerde been uit bed gestapt?

LOUIS : *(Brult.)* Miljaarde! *(Loopt haastig naar de bloempot, neemt het gietertje dat er naast staat en giet het over zijn broek. Louis morst daarbij water op de vloer. Louis draagt best een oude broek, want natte sigaretten geven bruine vlekken, of gebruik een namaak sigaret, of steek een plastic zakje in de zak van de broek waar Louis dan de sigaret in kan steken.)*

MARIETTE : *(Is ondertussen verschrikt achteruit gestapt.)* Louis, wat doe je nu?!

LOUIS : Een brand blussen.

MARIETTE : *(Vouwt haar handen bij elkaar voor haar boezem en zegt teatraal)* Ik wist niet dat jij voor mij zo in vuur en vlam kon staan.

LOUIS : Als ik ooit voor jou in vuur en vlam kom te staan, ga ik dadelijk naar een psychiater.

MARIETTE : Waarom?

LOUIS : Omdat ik dan vast en zeker een vijs kwijt ben.

MARIETTE : (*Spottend.*) Zeg Louis, je weet toch dat er in dat water snelgroeimiddel voor wortels zit hé. (*Louis kijkt naar zijn broek. Doodserieus.*) Je hoeft niet bang te zijn, zo snel werkt dat nu ook weer niet.

LOUIS : Ik keek alleen maar naar mijn broek om te zien of er geen gat in zat.

MARIETTE : En waarom zou er een gat in jouw broek zitten?

LOUIS : Omdat mijn broekzak in brand stond, tiens.

MARIETTE : Zeg, maar wacht eens. Je was toch weer niet stiekem aan het roken? Je weet toch dat ik het tegen Mia moet zeggen als ik je betrap!?

LOUIS : (*Nors.*) Ja, ik weet dat jij ook in 't complot zit.

MARIETTE : Maar Louis toch, dat is geen complot, dat is voor je eigen bestwil.

LOUIS : Ja, ja, dat zal wel zijn.

DIRECTEUR : (*Op. Hij praat heel beschaafd met een duidelijk Nederlands of Limburgs accent. Ofwel gebruikt hij homomaniertjes. Hij slaat vlot de handen in elkaar en wrijft in zijn handen.*) Goedemorgen. Vlot het werk hier zo'n beetje?

MARIETTE : (*Droogjes.*) Ik zou het niet weten. Als ik het werk tegenkom, zal ik het eens vragen.

LOUIS : (*Lacht.*) Da's een goeie!

DIRECTEUR : Nou, ik begrijp er de humor niet echt van.

MARIETTE : Tja, om dat te begrijpen, heb je hersens nodig én een hogere opleiding dan die van jou hoor.

DIRECTEUR : Nou, ik kwam maar even vragen of je geen papieren door elkaar wil halen op mijn bureau als je daar straks schoonmaakt.

MARIETTE : Ik haal nooit papieren door elkaar, ik stapel alleen maar.

DIRECTEUR : Nou, ik heb liever dat je ze ook niet stapelt, want ik vind nooit wat terug.

MARIETTE : Dan zou ik ze maar opruimen als ik van jou was. Anders kan ik niet kuisen zoals het moet.

LOUIS : Ik zou maar luisteren als ik van jou was.

DIRECTEUR : Nou, ik geloof ook dat er niets anders op zal zitten.

MARIETTE : Hmm, je bent toch blijkbaar nog slimmer dan ik dacht.

DIRECTEUR : (*Wijst op de plek waar Louis water heeft gemorst.*) Oh, kijk, er ligt water op de vloer. Is dat niet gevaarlijk?

MARIETTE : (*Gaat naar de plek met water en bukt zich om de plek van nabij te kijken.*)

Oh, kijk zeg, nu je het zegt. Er ligt water op de grond. (*Neemt de handdoek en slaat deze een paar keer heen en weer op de grond.*) Dat is zeker van al jouw gezever.

DIRECTEUR : Mariette, ik vind je vandaag wel erg kort van stof.

MARIETTE : (*Hefdig.*) Aha, dat komt omdat mijn schort weeral gekrompen is in de was. Dat zou natuurlijk niet zo zijn als die van degelijk materiaal gemaakt was, hé meneer?!

DIRECTEUR : Nou, ik geloof niet dat we andere schorten hebben hoor. Ik zal zien wat ik voor je kan doen. Ik ga er meteen achteraan.

MARIETTE : Ja, achter schortjes aanlopen, dat zal jou wel goed afgaan.

DIRECTEUR : Dat ligt er al aan wie die schortjes aan heeft hé Mariette! (*Af. Mariette bukt zich en kuist de vlek water op met een doek. Louis staat achter Mariette.*)

LOUIS : Zo Mariette, een degelijke witte onderbroek aan.

MARIETTE : (*Springt verschrikt recht.*) Hoe weet jij dat?

LOUIS : Ha, er zit een gat in jouw bovenbroek, precies in het midden op jouw achterste.

MARIETTE : (*Slaat haar handen voor haar achterste.*) Wat nu? Ik heb geen reservekleding bij. Ik kan toch zo niet rondlopen?!

LOUIS : Wat minder gaan zitten, dan verslijt je broek zo rap niet.

MARIETTE : Zeg flauwe plezante. Als die schorten hier nu maar wat langer waren, dan zou mijn broek ook niet zo rap verslijten en dan zou ik tenminste fatsoenlijk kunnen bukken. Allee, Louis, wat moet ik nu toch doen?

LOUIS : (*Heeft uit zijn zak of een lade een zwarte stift genomen.*) Kom maar eens hier, ik zal dat eens rap oplossen zie. Buk je!

MARIETTE : (*Ongerust.*) Ja, maar, wat ga jij doen? Jij gaat dat gat toch niet nog groter maken zeker?

LOUIS : Nee, Marietteke, ik ga de boel voor jou oplossen, vertrouw me nu maar en buk je! (*Mariette bukt zich aarzelend voorover. Ze staat met haar achterste naar het publiek. Louis doet de viltstift open en kleurt het witte rondje zwart. Net op dat moment komt Jef op.*)

JEF : Gaat het zo'n beetje? (*Mariette slaakt een gillette en gaat haastig recht staan. Ze bedekt haar achterste met haar handen.*) Ik ben nu niet rap nieuwsgierig hé, maar nu zou ik toch wel willen weten wat jullie daar aan het doen waren.

LOUIS : Ik was Mariette haar gaatje aan het opvullen met mijne viltstift.